

La Mostra TEST arrela amb l'essència clàssica de l'art en la seua 12a cita a Vila-real

■ El Convent inaugura el dissabte 1 de març de 2025 l'exposició col·lectiva de Daniel Dobarto, Laura Leal i Lolo Camino Sos, oberta fins al 18 de maig

■ La intervenció urbana de Letsornot al pont de la Gallega de Vila-real sumarà al museu obert del TEST la seua 12a obra

■ Quatre llibres d'autor promocionen la carrera artística dels que donen forma a la mostra i de l'artista Dakota Hernández, autora del mural de l'edició 2024

Laura Leal acosta a TEST el seu projecte fotogràfic 'Y allí que yo me pare'

Vila-real | Divendres, 14 de febrer de 2025

TEST 2025, la **Mostra d'Art i Creativitat de Vila-real**, torna per a compartir el potencial dels creadors que inspiren l'escena artística valenciana i per a convertir-se, una edició més, i ja en van dotze, en una plataforma des de la qual projectar les tendències de l'art contemporani que radiografien la realitat més pròxima i exhibeixen talent per a destacar dins de l'àmbit artístic més pròxim.

Organitzat pel **Departament de Museus de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Vila-real**, TEST emergeix de nou com a referent per la selecció de nous artistes i busca eixe idiosincràtic *diàleg amb el públic*, filat sobre una altra de les senyes d'identitat de la cita: «trencar inèrcies», avança el seu director, Pascual Arnal. «És un honor donar suport a un projecte com TEST, que busca compartir l'experiència enriquidora que ofereixen les tendències més emergents i donar-los visibilitat, i que consolida Vila-real com a referent de l'art contemporani més enllà del nostre territori», explica la regidora de l'àrea, Dora Saura.

Des de l'estructura original de la Mostra, que ha afermat al llarg de la seua trajectòria, TEST 2025 reuneix en la seua exposició col·lectiva, que obrirà les portes, al **Convent, Espai d'Art** de Vila-real, **de l'1 de març al 18 de maig**, a tres referents de les diferents disciplines artístiques que, de nou, hi conflueixen: **Daniel Dobarco (pintura)**, **Laura Leal (fotografia)** i **Lolo Camino Sos (instal·lació escultòrica)**. El mural de gran format que signarà, a la fi del mes de març, **Julián Martínez (Letsornot)** ampliarà a dotze les obres del museu d'art urbà a cel obert el TEST.

De la mà de l'elenc artístic d'aquesta edició, TEST 2025 «reivindica, d'una manera meravellosament casual, una tornada als orígens de l'art a través d'una mirada cap a l'essencialitat en un món cada vegada més voraç, superficial i tecnològic», detalla Arnal. «Xoca que artistes joves plasmen eixa inclinació per la primordialitat en la seua obra o en els materials que utilitzen, potser com a resposta al context evident de saturació de ficció i virtualitat en què vivim últimament», matisa el director de TEST.

Aquest nexa s'evidencia especialment en els tres autors que integren l'exposició col·lectiva, que a més emergeix en un espai, el Convent, que enllaça en els seus orígens amb eixa mirada cap al vessant místic que envolta aquesta edició. «Exposar en aquestes parets aquest tipus d'obres suposa tancar el cercle d'aquest espai, que durant anys va albergar un convent», assevera Pascual Arnal.

El salt constant en temàtiques i tècniques que caracteritzen l'obra *en completa evolució* del pintor **Daniel Dobarco** (Castelló de la Plana, 1988) ha fet que **Ultranoch**, la seua proposta per a TEST, acabe confluint en eixe paraigua de la tradició sense preveure'l. Un projecte que aborda *l'excés de nit* i reproduïx, des de la seua particular mitologia *gamer* que nodreix dels elements fantàstics de videojocs i literatura de ficció, un univers «on ni tan sols la poca llum que apareix pot ser redemptora». **Ultranoch** s'ompli de figures sacres com els àngels, amb els quals replica «eixa paradoxa que afecta tota la meua obra, la idea de contraris i de com s'entrellacen entre si», indica Dobarco.

Y allí que yo me pare és el projecte fotogràfic que acost a la Mostra **Laura Leal** (València, 1989). A través d'imatges de monges de clausura estableix un paral·lelisme entre la cerca i la persecució del concepte del jo dona, de què és la feminitat i com es filen les relacions en el món que l'envolta, i la cerca mística de l'altre que encarnen les figures protagonistes. Imatges que dialoguen al costat d'altres que l'artista va generant a mode d'exercicis d'unió i separació amb flors presents en les escenes fotografiades, apel·lant constantment a la noció de repetició «tan important en mística, perquè s'utilitza per a generar un cert tràngol i afavorir l'abstracció», explica.

Lolo Camino Sos (Sevilla, 1983) explora, amb el seu projecte **Del hueco, de la forma y del color**, l'escultura a través d'un material tan tradicional i clàssic com la ceràmica. «A més de la seua herència històrica, m'interessa la ceràmica per la seua flexibilitat i la seua capacitat de transformació. És un material que permet jugar amb l'equilibri entre el control i l'espontaneïtat», assenyal a. La seua obra per a TEST busca un equilibri entre el vessant pictòric i l'escultòric, aprofundeix en els conceptes de l'espai i la calma, «essencials per al procés creatiu» i proposa «un diàleg entre la forma i el color que provenen de la meua experiència amb la pintura».

TEST posarà la guinda a l'edició de 2025 amb art urbà. La intervenció a peu de carrer arriba aquesta vegada amb **Letsornot**, nom artístic de **Julián Martínez** (Albacete, 1982). Sobre un espai emblemàtic per a la Mostra d'Art i Creativitat de Vila-real com el pont de la Gallega crearà, a la fi de març, **El ritme de les coses**, «una celebració de

l'energia, del moviment i de l'equilibri que trobem en la naturalesa», en la qual de nou l'artista jugarà amb formes geomètriques que evoquen patrons de creixement en la naturalesa, «amb ritmes visuals que recorden el moviment de l'aigua o l'expansió d'un bosc».

Aquest nou mural aportarà la 12a proposta d'art urbà de TEST, seguint el llegat dels seus predecessors: Pantone, Borondo, Escif, Sam3, Louis Lambert (3TTMan), Hyuro, Mohamed L'Ghacham, E1000, Tellas + 2Bleene, Lidia Cao i Dakota Hernández.

Amb el repte de donar suport a la carrera en ascens dels creadors emergents, la Mostra edita de nou **quatre llibres d'artista**, que estaran a la disposició del públic que la visite i que projectaran en el temps l'obra dels seus impulsors. Tres, els protagonitzen els que donen forma a l'exposició col·lectiva en aquesta edició, i un quart és per a Dakota Hernández i la seua obra *Veïnat*, una reflexió sobre la vida de barri que llueix des de 2024 sobre una mitgera de tretze metres d'alt en la zona de La Huerta de Vila-real.

Els catàlegs estrenen cada any la tipografia cedida per un dissenyador. Enguany li arriba el torn a **Galana**, ideada pel dissenyador i tipògraf **Carlos Martos**. Galana reinterpreta amb un enfocament contemporani la tradició tipogràfica espanyola del segle XVIII. «Concebuda en un únic pes, el seu eix òptic li permet adaptar-se a diferents grandàries de text», explica Martos.

A més de la tipografia, els textos completen la cura que respiren els llibres d'autor. **Ana Spoon** i **Efraín Carrero** signen el de Lolo Camino Sos per a *Del hueco, de la forma y del color*. El text per a *Ultranoche*, de Daniel Dobarco, l'aporta l'artista **Raúl Lorenzo Pérez**, «que és a més qui ha inspirat el títol de la proposta», detalla Dobarco. **Laura Leal** assumeix el llibre d'artista dedicat a la seua obra, *Y allí que yo me pare*, mentre **Ramón Pascual** segella el llibre de Dakota Hernández, *Minimalisme i veu pròpia*.

TEST manté un any més les **visites guiades** a l'exposició del Convent, en la seua aposta per afermar la «interacció amb aquelles persones que senten curiositat pel fet artístic» a través d'un recorregut per la narrativa i la relació entre les peces exposades, conclou Pascual Arnal.

El públic podrà gaudir d'aquest primer *feedback* amb les obres de TEST el pròxim 1 de març, amb motiu de la inauguració de la Mostra. Una celebració de l'art que comptarà amb l'elenc d'autors que la impulsa i que protagonitzarà la primera de les visites guiades de l'edició.

ARTISTES DE TEST 2025

Daniel Dobarco replica en 'Ultranoche' la mitologia gamer.

DANIEL DOBARCO: ULTRANOCHE

[@danieldobarco](#)

«Als personatges de la meua obra els uneix eixa oposició entre la monstruositat i la bellesa, i la humanització quan els retrate: pateixen, dormen, ballen, senten, dubten i estan connectats per coses molt simples»

Daniel Dobarco (Castelló de la Plana, 1988) és graduat en Belles Arts i màster en Producció Artística per la Universitat Politècnica de València. Centra la seua obra en la pintura i l'escultura per a crear espais que fan referència al món dels videojocs i la cultura *gamer*. D'aquesta, però també de la literatura de ficció i de la cultura popular, extrau els éssers que centren la seua obra, i que no són, adverteix, «més que el reflex histriònic de nosaltres mateixos». Analitza des d'una mirada tragicòmica els nous problemes de la cultura popular digitalitzada, en la qual tot sembla relatiu i on es mescla tant la dimensió real amb la virtual, com la virtual amb l'espiritual.

Dobarco és el cognom de la seua àvia i el segon del seu pare. Una picada d'ullet a les arrels gallegues de la seua família i un tribut a la figura paterna, per la qual sent una «forta connexió» perquè «sempre va ser la que vaig utilitzar per a pintar retrats», atret, diu, per «la seua fesomia, el seu exercici professional i una certa excentricitat natural». Entre les seues últimes exposicions figuren la individual «Loot», a la galeria Tuesday to Friday (València, 2023), i les col·lectives «Beauties and beasts», a la galeria Veta (Madrid, 2024), i «Things we meet in the dark», a la Kleine Humboldt Galerie (Berlín, 2024).

Qui és Daniel Dobarco?

En el meu cas es compleix un poc eixa idea, potser una mica mitològica, de ser artista des de xiquet. Una professora li va dir a la meua mare que pintava molt bé i li va recomanar que m'apuntara a una acadèmia, però no vaig tenir connexió real amb l'art fins que em van demanar que seleccionara una làmina per a pintar la meua primera obra en oli i vaig veure *La nit estelada* de Van Gogh. Ací vaig perdre el seny, perquè vaig descobrir que l'art va més enllà del que es veu, que hi ha ulls per a veure les coses de manera diferent de la pròpia figuració. Em vaig enamorar de l'art.

He sigut un pintor de tota la vida. He connectat amb altres disciplines, com ara l'escultura o la instal·lació, però al final tot ho traduïsc en pintura. El meu somni sempre va ser entrar en la Universitat, m'obsessionava la pintura acadèmica. Vaig aprendre tècnica tradicional i vaig rebre una formació clàssica per a trencar-la, després, a consciència. El colp en el meu cas va arribar davant un quadre que veia mort, sense emoció. Ací vaig dir: és el moment de soltar la mà, i vaig començar a fer el contrari, a pintar tan malament com vaig poder. D'ací vaig evolucionar fins a la pintura actual, que és una mescla de tot. És un procés de molts anys, i això faig. La meua obra no està tancada, canvie el tema, la tècnica, constantment.

Quina proposta portes a l'exposició col·lectiva de TEST?

Es diu *Ultranoche*. Ve d'un conjunt d'obres en format xicotet i sobre fons negre que vaig iniciar abans de la invitació a TEST. Després de parlar amb Pascual Arnal, vaig voler desenvolupar-la més. *Ultranoche* plasma eixa xicoteta llum que apunta en una foscor tremenda, però eixa llum, en el cas dels meus quadres, no et salva, sinó que pot ser fins i tot més perillosa que la mateixa foscor, com diu eixe vers de Rilke: «Tot àngel és terrible». Treballo amb eixa paradoxa que afecta tota la meua obra, la idea de contraris i de com s'entrellacen. La meua obra és tragicòmica, viu de la tradició quixotesca, utilitza elements de la fantasia popular contemporània o tradicional, ja siguen orcs, *goblins*, elfs o àngels, que són la figura principal en aquest cas. En mesclar totes aquestes idees enalteixes el que està més baix i aterres el que està elevat, dotes de cultura clàssica a criatures de l'alta fantasia, i portes a eixe món fantàstic figures sacres com els àngels. El títol *Ultranoche* va venir perquè, parlant de la idea de la foscor amb un col·lega, Raúl Lorenzo, em va traslladar el concepte d'anar més enllà de la nit. I d'ací 'ultra', per a parlar de l'excés de nit, on ni tan sols la poca llum que apareix pot ser redemptora.

La teua obra recrea un món fictici en el qual habiten éssers extrets de la nova mitologia gamer: què s'entén per nova mitologia gamer?

Es refereix a eixa nova mitologia que es genera en els videojocs, en què apareixen figures monstruoses que són portades d'altres mons, de la cultura grega, cèltica o vikinga... Sempre que es crea un món agafes elements d'uns altres, cap ve del no-res. Crees un sincretisme, i és el que faig, agafe la cultura que he tingut al llarg de la meua vida, tant la popular com la que ve dels videojocs o els llibres, i la mescle amb la tradicional que beu, per exemple, del catolicisme o de la cultura gallega dels meus pares.

Qui són eixos personatges? Què els uneix?

Els uneix moltes vegades eixa oposició entre la monstruositat i la bellesa. M'agrada eixa idea de les altres coses, del que va més allà, alié a nosaltres. Però eixe altre que en el moment en què l'estudies un poc s'assembla a tu. Entre en la seua intimitat. Faig el

paper d'artista o pintor clàssic que s'hi acosta i els pinta en els seus moments més quotidians, més profunds, o fins i tot fent-los posar. Els uneix eixa humanització que plasmen quan els retrate: pateixen, dormen, ballen, senten, dubten i estan connectats per coses molt simples. Malgrat que la meua obra pot tenir un perfil sinuós, al final m'interessa la part senzilla de les coses. I és on es pot trobar el nexa.

Coneixies TEST? Què suposa per a tu formar part d'aquesta 12a edició?

El vaig conèixer quan estava becat a Barcelona. Va ser una companya, Angie, qui em va parlar de TEST i em va dir: algun dia hi exposaràs. I ha ocorregut. Me n'alegre molt. TEST em sembla fascinant. Que a Vila-real es faça una cosa així és meravellós, i hauria d'haver-hi més propostes similars. Em sent molt honrat i feliç, hi han exposat artistes molt potents i em fa molta il·lusió pertànyer a eixa palestra, passe el que passe amb mi.

Imatges del projecte fotogràfic 'Y allí que yo me pare', de Laura Leal per a TEST

LAURA LEAL: Y ALLÍ QUE YO ME PARE

@lauraleal_

«Una sala com la de TEST és una oportunitat increïble. Em sembla un festival sense prejudicis, que abraça la complexitat i gens elitista. No té en compte el teu currículum, només l'obra que has creat»

En la trajectòria professional de Laura Leal (València, 1989) destaca la seua dedicació, des de 2013, com a fotògrafa *freelance* per a marques i revistes de moda com Kling, Triture, Jennifer Fr, Cartier, Greta Boldini, *Revista Vanidad*, *Vein Magazine*, Grup VICE o *Vogue*. Des de 2019 treballa, a més, com a editora a Malva-rosa Film Lab, on realitza i supervisa tasques d'edició digital de fotografia analògica.

Y allí que yo me pare, el seu projecte per a TEST, gira entorn del discurs místic, en el qual troba la confluència perfecta entre la investigació incansable de l'altre i l'experiència radical del goig. Laura Leal treballa amb l'espiritualitat, eixe tipus de materialitat històricament rebutjada per les normes institucionals. Proposa una

reinterpretació artística de la pràctica mistagògica mitjançant exercicis visuals repetitius d'unió i fragmentació.

Qui és Laura Leal?

Ostres, quina pregunta més difícil! En el context d'aquesta entrevista crec que l'important és dir que tinc 35 anys i m'encanta fer fotos i veure imatges.

Quina proposta hi portes?

Y allí que yo me pare. És una aproximació fotogràfica al concepte de cerca i persecució de l'altra, assemblant-lo a la cerca mística de l'altre de les monges de clausura. Al costat d'aquestes imatges en dialoguen unes altres que he anat generant a mode d'exercicis d'unió i separació amb flors que eren presents en les escenes que fotografiava.

A què apel·la el teu projecte?

Al llarg del projecte, per a mi ha sigut molt important la noció de repetició. És un concepte molt important en mística, s'utilitza per a generar un cert tràngol i afavorir l'abstracció. És també important en el convent, on et mimetitzes físicament i fins i tot apel·lativament (totes filles, totes germanes). És a més característic de tota cerca, continues buscant perquè alguna cosa es repeteix; «no és aquí». He intentat que el projecte reflectisca alguna cosa d'aquesta repetició compulsiva. No sé què transmetrà a la resta de la gent, estic desitjant saber-ho.

Per què eixa mirada mística en la teua obra? Xoca en un món on prima la tangibilitat, la voracitat, les presses, la tecnologia...

Tant de bo fora una mirada mística, però crec que es queda més en una mirada cap a la mística. Hi ha molta gent dirigint la mirada cap a aquesta ara mateix (tal vegada el més conegut siga la meditació o el *mindfulness*). Potser és precisament una resposta al que comentes de la voracitat i les presses. D'altra banda, no és res de nou, si creus en la separació humà-animal, l'única cosa que ens diferencia d'ells segons aquest supòsit (fins que es demostre el contrari) és el sentiment de transcendència i la noció de la sacralitat, que cal no confondre amb la religió, i menys la institucional. Crec que eixe sentiment és inevitable en la majoria de nosaltres, encara que es manifeste de formes molt distintes, no es pot viure en el que és purament secular. I crec també que, com a societat i com a individus, vivim cicles de rebuig a la transcendència seguits de cicles d'abraçada a la intranscendència.

Quin paper juguen les figures de les monges i els conjunts florals en la reivindicació d'eixe discurs artístic mistagògic?

No diria que el projecte continga una reivindicació, simplement narra un concepte i la mística serveix per a conduir-lo. Tal vegada l'única cosa reivindicativa per a mi haja sigut haver introduït els conjunts florals i les fotografies de relíquies (els cossos incorruptes de sor Úrsula i de la beata Inés). Mentre treballava en el projecte, els exercicis visuals de flors m'ajudaven a sentir-me prop d'eixe misteri del convent quan no era allí. Estudiant el tema em vaig adonar que aquesta sensibilitat per la materialitat (en aquest cas la visual) ha sigut especialment comuna en les pràctiques devocionals femenines, i també especialment perseguida (un exemple és el culte femení a les relíquies, bastant imparable, d'altra banda).

Què suposa formar part de TEST?

Per a mi ha sigut un somni poder formar part de TEST. És una mostra d'art en la qual

han participat moltíssims artistes als quals admire, el nivell del contingut cada any és súper potent. De les coses que més valore és poder comptar amb el *feedback* de Pascual Arnal, tant per al material del projecte com per a l'execució de l'exposició. Estic aprenent moltíssim del fet de formalitzar el projecte amb ell supervisant-lo.

Com valores aquest tipus d'espais per a promoure el talent artístic?

No puc explicar el tresor que em semblen. Per a un artista no consolidat comptar amb una infraestructura i una sala com la de TEST és una oportunitat increïble. Comptar amb la confiança d'un festival així ho és més encara. En el meu cas expose a més un projecte que tindria difícil veure la llum en una iniciativa pública perquè no té una practicitat evident i pot considerar-se una cosa controvertida per tocar el tema religiós. Em sembla un festival sense prejudicis, que abraça la complexitat i gens elitista: no té en compte el teu currículum, només l'obra que has creat.

Peces de 'Del hueco, de la forma y del color', de Lolo Camino Sos.

LOLO CAMINO SOS: DEL HUECO, DE LA FORMA Y DEL COLOR

@lolo_camino_sos

«El meu treball parteix de la intuïció i l'accident artístic és essencial per a enriquir l'obra. Aquests principis han estat sempre en l'art i continuen sent clau en el meu procés»

Lolo Camino Sos (Sevilla, 1983) és llicenciat en Belles Arts per la UPV. Va completar la seua formació a la Universitat HBK de Braunschweig (Alemanya). Reconegut

principalment per la seua tasca com a pintor, el seu treball ha anat virant cap a l'escultura a través de la ceràmica. La seua pràctica artística reflexiona sobre el comportament humà i la seua interacció amb l'entorn immediat, incorpora l'atzar i l'experimentació com a elements fonamentals del procés creatiu.

Ha participat en projectes i exposicions destacats, com ara el *Nine Vision* (Brussel·les, 2018), la realització d'un mural de 100 metres per a Street Art Museum de Sant Petersburg, i l'exposició bipersonal «Inner the Vase» a Tòquio, amb l'artista Srger. El 2019 va presentar la seua exposició «La necesidad de lo salvaje», guardonada amb el Premi Cerveses Alhambra, seleccionada com a imatge d'Open València 2022 i presentada a la UVNT Art Fair de Madrid el 2022. El 2024 presenta l'exposició «Del vacío, de la forma y del color», resultat de la seua residència artística en l'estudi de ceràmica Groc. En aquesta nova etapa redescobreix l'escultura com a mitjà d'expressió i trasllada la llibertat gestual característica de les seues pintures al volum.

Què defineix a Lolo Camino Sos artista?

Soc un artista explorador, sempre a la recerca de noves formes i materials que em permeten traduir amb major fidelitat les meues idees. El meu enfocament creatiu es basa en l'experimentació i en l'acceptació de l'error com a part fonamental del procés.

Com es diu la teua proposta per a TEST? Què hi trobarà el públic?

La meua proposta per a TEST es diu *Del hueco, de la forma y del color*. El públic hi trobarà una exploració sobre l'espai i la calma, essencials per al procés creatiu, així com un diàleg entre la forma i el color que provenen de la meua experiència amb la pintura, però que en aquesta ocasió trasllade al volum, en una cerca d'equilibri entre el pictòric i l'escultòric.

Explores l'escultura a través d'un material tan tradicional com la ceràmica. Hi ha en la teua obra una volta als orígens clàssics de l'art, a la manufacturació, al que és tangible?

El meu treball parteix de la intuïció i l'accident artístic és essencial per a enriquir l'obra. Aquests principis han estat sempre en l'art i continuen sent clau en el meu procés. A més de la seua herència històrica, m'interessa la ceràmica per la seua flexibilitat i la seua capacitat de transformació. És un material que permet jugar amb l'equilibri entre el control i l'espontaneïtat.

De què parlen les escultures que integren l'exposició col·lectiva de la Mostra?

Amb elles he sentit la necessitat de recuperar la línia figurativa que sempre he treballat en la pintura i que sent molt vinculada a la ceràmica. A través d'aquestes escultures, faig un recorregut des de l'experiència de la infància fins al present, rescatant formes i sensacions que han marcat la meua manera de crear. M'interessa com la memòria i la matèria dialoguen i donen lloc a peces que són tant evocació com descobriment.

Ser part de TEST és...

Una gran oportunitat. Poder compartir el meu treball en un espai on el públic és tan divers em sembla fonamental, ja que permet que sorgisquen diferents lectures i diàlegs entorn de l'obra. M'interessa com cada espectador aporta la seua pròpia visió i enriqueix el sentit de la proposta.

Una de les obres de Julián Martínez, Letsornot.

LETSORNOT: EL RITMO DE LAS COSAS

@letsornot

«Sempre busque que els meus murals respiren, que tinguin eixe equilibri entre l'humà i el natural, i l'obra per a TEST seguirà eixe camí»

Julián Martínez (Albacete, 1982) és un creador multidisciplinari que transita des del disseny gràfic, l'art plàstic, l'escultura i la pintura mural de gran format. Format com a dissenyador gràfic (Escola Barreira, 2006) aquesta disciplina és la base conceptual i tècnica de la seua pràctica. La seua obra escultòrica combina elements com la fusta, polpa de paper i materials tècnics. En l'àmbit de la pintura mural destaca per unes arrels marcades que beuen de l'art urbà i el grafit, i per la seua combinació de formes geomètriques, patrons repetitius i traços orgànics per a crear paisatges conceptuals.

La seua obra no naix en tallers, sinó fent rutes. No sorgeix del traç espontani, sinó de la meditació en moviment. Una estructura inicial sobre la qual alça ponts entre el tècnic i l'orgànic, entre el dibuix i la forma. La seua labor d'exploració es plasma en pintures murals de gran format convertides en manifestacions de connexió amb l'entorn. Els seus murals reflecteixen el diàleg constant entre el natural i l'humà. Inspirat per corrents artístics com el minimalisme, l'art abstracte contemporani i les influències del *land art*, les seues peces emergeixen com a paisatges interns, ple de tensió i transformació.

Darrere de Letsornot s'amaga...

La meua manera d'entendre la creació. Letsornot és l'espai on convergeixen totes les meues inquietuds, on el disseny gràfic, l'art plàstic i la pintura mural troben un punt en comú. Des de xicotet, el dibuix ha sigut la meua manera de comprendre el món; més tard, la naturalesa i les activitats a l'aire lliure es van convertir en el motor de la meua obra. La meua pràctica no sols tracta de representar, sinó de construir i habitar els espais d'una altra manera. Letsornot és eixa cerca constant, un diàleg entre l'urbà i el natural, entre el control i la improvisació.

La teua obra serà la número 12 per al museu d'art urbà de TEST. Com es diu? De quina parla?

El mural es titula *El ritmo de las cosas*. És una celebració de l'energia, del moviment i de l'equilibri que trobem en la naturalesa. L'obra parla del pols vital que connecta l'humà amb el seu entorn, de la força que ens impulsa a avançar i adaptar-nos. A través de formes geomètriques, colors vibrants i composicions dinàmiques, busque transmetre eixa sensació d'expansió i vitalitat, com la que se sent en arribar al cim d'una muntanya o en submergir-se en un riu fred.

Quines característiques tècniques té?

El mural estarà situat al pont de la Gallega, un lloc amb història dins de TEST. La superfície presenta formes que aporten un desafiament tècnic interessant i el treball es desenvoluparà durant cinc dies, utilitzarà pintura acrílica principalment. L'objectiu és que l'obra s'integre en l'entorn i dialogue amb l'estructura arquitectònica, aprofitant les seues formes i textures per a potenciar la composició.

Què suposa per a tu el repte de crear la 12a obra del museu d'art urbà de TEST?

Més que un repte, el veig com una expansió de la narrativa del mur, una nova capa que respecta l'anterior però que aporta una visió diferent, connectada amb el meu univers gràfic i conceptual.

Dins de la pintura mural, les teues arrels beuen directament de l'art urbà i el grafit. Formes geomètriques que enllacen l'abstracció i la naturalesa... Veurem tot això en la teua creació en gran format per a TEST?

Sí, sens dubte. La meua obra és una síntesi entre l'estructural i l'orgànic, entre la precisió del disseny gràfic i l'espontaneïtat dels processos naturals. En aquest mural, jugaré amb formes geomètriques que evoquen patrons de creixement en la naturalesa, amb ritmes visuals que recorden el moviment de l'aigua o l'expansió d'un bosc. Sempre busque que els meus murals respiren, que tinguen eixe equilibri entre l'humà i el natural, i aquesta obra seguirà aquest camí.

Què suposa ser part de TEST 2025? Creus que fan falta més plataformes i aparadors per a l'art emergent?

TEST és una d'eixes iniciatives que realment generen impacte, no sols en l'escena de l'art urbà, sinó en la forma en què les ciutats conviuen amb l'art. Formar part d'aquesta edició és una gran oportunitat per a continuar explorant noves maneres d'intervenir l'espai públic. Crec que fan falta més plataformes així, llocs que donen visibilitat a artistes amb llenguatges diversos que permeten que l'art s'integre en la vida quotidiana, i crear noves connexions amb la gent.

EL CONVENT, ESPAI D'ART

Del dissabte 1 de març al dissabte 18 de maig de 2025

C/ Hospital, 5
Vila-real (Castelló)
964 547 200
museu@vila-real.es

INAUGURACIÓ

Dissabte 1 de març - De 12.00 a 14.00 hores

Per a ampliar informació

www.mostratest.org

Contacte premsa i gestió d'entrevistes:

Pascual Arnal | 620 354 594